

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Bryd frem mit hiertes trang at lindre,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Bryd frem mit hiertes trang at lindre," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 297*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-workid125121.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Nr. 102.

 Mel. Hvo ikkun lader HErren raade.

 Bryd frem mit hiertes trang at lindre,
O arme syndres dag og soel,
Lad ingen forhæng mere hindre
Min indgang til vor naadestoel.
Lad den dog ikke gaae i blinde,
Som vil saa gierne lyset finde.

 2. Du ene varst og est og bliver
Den arme verdens rige trøst,
Det vidnesbyrd enhver dig giver,
Som kiender dig, vor øyens lyst,

* *

 - - -

* * 298

 Saa stor er ingen nød at finde,
Som ikke for din kraft maa svinde.

 3. Du gjør det, at de døve høre,
Den blinde faaer sit syn igien,
Den halte friske trin kand gjøre,
Spedalskhed viger for dig hen,
De døde har du aand og livet,
Og alle arme ledske givet.

 4. Har du nu før saa vældig øvet
Dit herredømmes store magt,
Hvi gaaer jeg da saa høyt bedrøvet,
O! JEsu, tag min siel i agt,
Viis, at du er endnu den samme,
Som satans vælde gjør til skamme.

 5. Du seer, hvordan vi gaae i blinde,
Og sandse ey vor siele-sag,
O! lad dog naadens lys oprinde,
Og gjør det i mit hierte dag,
At jeg grandgivelig kand kiende
Den vey jeg gaaer, og veyens ende.

 6. Oplad og giennemboer mit øre,
Blant dine tienere at staae,
Som u-ophørlig gierne gjøre,
Hvad du ved ordet peger paa,
Ey andet mig at foretage,
End hvad min HErre kand behage.

 7. Jeg halter, snubler, gaaer i mørke,
Og støder an paa hver en steen,

*

 - - -

* 299

 Ach lad din Aand og store styrke
Mig give kraft og kæmpe-been,

Ret frem og stærke trin at gjøre,
Som aldrig lade sig forføre.

✠ 8. O hvem kand læge og fordrive
Mit onde og spedalske sind,
O søde JEsu! kom at give
Mig derimod din balsom ind,
Kun dine vunder kand allene
Mod den fortvilte jammer tiene.

✠ 9. Død er min siel til alt det gode,
Slet intet veed og mindre kand,
O lad din kraft den skade bode,
Giv saadan ville og forstand,
At jeg et dydigt træ maa være,
Som dig utallig frugt kand bære.

✠ 10. Jeg fattig er og fuld af plage,
O naaderige JEsu, kom,
Og lad mit arme hierte smage
Dit søde Evangelium,
At jeg endogsaa her i live
Maa derved riig og salig blive.